

MaPA

Magazín Paláce Akropolis 09-12-2008

HOUSEP

VÁŠ KULTURNÍ (S)VŮDCE

OBSAH

02 ---- Editorial

03 ---- Deset let EuroConnections **KAREL VESELÝ**

06 ---- Přehled všech koncertů série **EUROCONNECTIONS**

14 ---- V kuchyni **EUROCONNECTIONS**

18 ---- **EUROCONNECTIONS** podzim 2008 – program

20 ---- Nakouknutí do tajného deníku – fotostory **DIVADLO DRAK**

24 ---- Pohanské vědmy na troskách civilizací **NIKOLAJ MOKRÝ** – recenze **DIVADLO U MOSTU**

26 ---- Magie a emoce divadla **Derevo JANA SLOUKOVÁ** – profil

30 ---- Co je muž, co žena? – premiéra **DIVADLO LETÍ**

32 ---- Novinky z Provázku v Praze **JANA SLOUKOVÁ** – **DIVADLO HUSA NA PROVÁZKU**

34 ---- Strípky

36 ---- Africké retro i blues ze Sahary **PETR DORŮŽKA** – **RESPECT PLUS a OTHER MUSIC**

39 ---- The Dodos: energie sbalená na cesty **KAREL KOČKA** – profil

40 ---- Poměrování lidských stop **ŠIMON KOTEK** – rozhovor **LEVELLERS**

44 ---- Jin a jang slovenské hudby – **LONGITAL**

46 ---- **MOVE FESTIVAL 2008** – program

48 ---- Ještě pár pater **ONDŘEJ FENCL** – rozhovor **STO ZVÍŘAT**

50 ---- Kožené bundy, kytary a nezletilé hvězdy **KAREL VESELÝ** – profil **BLACK BOX REVELATION**

52 ---- Zákon zachování energie **KAREL KOČKA** – rozhovor **THE YOUNG GODS**

56 ---- Resumé

58 ---- Fotogalerie **JAN VESELÝ**

Editorial 90. léta představovala zvláštní období pro hudební scénu v Čechách. Kluby brázdili „androši“, kteří ještě pár let předtím koncertovali ilegálně či pololegálně, publikum lačnilo po velkých jménech anglosaského hudebního nebe a pozvolna začaly vystrkovat růžky generačně i hudebně nové projekty. Mnohýmss hudebním fajnšmekrům začala být klubová nabídka příliš úzká a počali se pít po svých chutích. Vlastně když se na to člověk podívá s odstupem času, bylo to ideální podhoubí pro takové počiny jako EuroConnections. A došlo k tomu, co se tak běžně stává – první byl nápad, pak pár nadšenců, kteří uvěřili, trochu koření ze zahraničních zkušeností, neotřelá jména a koncept byl na světě. I tak vyžadoval odvahu a risk – najde se zde vůbec publikum, které budou zajímat relativně neznámé evropské kapely, jež ještě ke všemu nezpívají anglicky? Vyšlo to. Hudební cyklus EuroConnections si získal od počátků své příznivce a dnes slaví deset let. Situace na klubové scéně se sice mění a nabídka

je čím dál pestřejší, ale tento projekt jede dál a stále má co objevovat. Proto jsme v tomto čísle věnovali prostor textové i obrazové rekapitulaci EuroConnections i pár slov z kuchyně tvůrců.

Stále s něčím novým přicházejí i protřelí hudební bardi, jak se dozvíte z rozhovorů s The Young Gods či Levellers. A naopak profily The Dodos či The Black Box Revelation ukazují, že i kluci, jimž skoro ještě teče mlíko po bradě, dokážou strhnout pozornost fanoušků, které už jen tak něco nepřekvapí. A stejně tak v divadle: 40tileté výročí Divadla Husa na provázku a 17 let existence ruského Dereva ukazují kvalitu jejich tvorby. Přijměte i pozvánku na premiéru hry Dům buzniček u Matky Kapavky mladého režiséra Daniela Špinara, kterou nastudovalo Divadlo Letí, jež na stylu zábavy homosexuální komunity včera a dnes zrcadlí problémy současného světa.

📍 **Ludmila Škrabáková – editor, foto Gabina Fárová**

Rachid Taha

Kdo znal před deseti lety Rachida Taha? A kdo ho nezná teď?

Dekáda koncertů EuroConnections v Paláci Akropolis

Vůbec první koncert série EuroConnections se v Paláci Akropolis odehrál 6. listopadu 1998. Zahráli na něm tehdy portugalští Tres Tristers Tigres, Francouz Bortek a domácí legendy Tony Ducháček a Garage. Zatímco poslední jmenovaní obráží české kluby dodnes, nad Tres Tristers Tigres se už zavřela voda a Bortek vystupující tehdy v Paláci Akropolis sólo vyslyšel volání trendů a dal znovu dohromady svůj glam-electro soubor Jad Wio.

A co EuroConnections? Díky za optání, daří se jim dobře. Letos v listopadu oslaví v plné síle desáté narozeniny. Za tuto dobu se domácím posluchačům podařilo představit bezmála stovku špičkových hudebníků z celé Evropy a koncept mezinárodní spolupráce se ukázal být více než šťastný.

Hudební konfrontace

V rámci EuroConnections nejezdí na Žižkov hvězdy ani legendy, ale špička současné alternativy napříč žánry. Většina z těchto hudebníků by jinak v Praze patrně nikdy hrát nemohla, své posluchače však najdou pod hlavičkou série EuroConnections, jež se už stala synonymem dramaturgické kvality. Pravidelné koncerty jsou pro domácí hudební fanoušky nepostradatelným pomocníkem v orientaci v současných trendech, ale slouží také k setkávání s bohatstvím hudební kultury západo- a středoevropských zemí. Neméně důležitá je také možnost přímé konfrontace českých hudebníků s kolegy ze zahraničí. Na pódiu Paláce Akropolis se na EuroConnections totiž obvykle předstává jedna zahraniční a jedna domácí skupina.

EC coby odrazový můstek

Díky plodné spolupráci Paláce Akropolis a pařížské agentury Gato Loco Productions se v prvních

letech na EuroConnections představovaly hlavně francouzské spolky. Současná podoba festivalu je ale národnostně mnohem barevnější. Hudební hosté na festival zavítali ze zemí jako jsou Itálie, Německo, Belgie, Norsko, Rusko nebo třeba Švédsko. Pro publikum je ovšem také velmi přínosné setkávání s kapelami ze středoevropského prostoru. Pod logem EuroConnections už zahrála nejedna skupina z Maďarska (Anima Sound System, Másfél), Slovenska (Abuse, Dlhé Diely) či Rakouska (Astrometro, B. Fleischmann).

Večery EuroConnections nejsou vymezené žánrově a za těch deset let si dobré hudby užili fanoušci současného elektrického jazzu (Jaga Jazzist, Tied and Tickled Trio), post-rocku (Notwist, Tarwater, 65daysofstatic), hip hopu (La Phaze, Dendemann + Mirko Machine), elektronické (Nathan Fake, B. Fleischmann) i etnické hudby (Mari Boine). České publikum mělo možnost vidět poprvé na vlastní oči tak významná jména jako jsou angličtí Stereolab a Spiritualized, dánští Mew nebo Francouz alžírského původu Rachid Taha. Někteří interpreti se v Praze odpíchli k velké mezinárodní kariéře jako třeba dánští Under Byen, jež zde hráli v roce 2002. A jiní si na EuroConnection získají fanoušky a do Čech se vrací na samostatných koncertech nebo na jiných festivalech.

K EuroConnections patří i domácí hudba. Těžko bychom hledali nějakého zásadního interpreta z našich alternativních luhů a hájů, který nikdy na EuroConnections nahrál. S evropskou konkurencí zde změřili síly například EOŠT, Švihadlo, The Prostitutes, Sunflower Caravan, Dan Bárta nebo MIDI LIDI. Pro některé z nich se vystoupení na EuroConnections stalo odrazovým můstkem k navázání bližší spolupráce a často se jim pak otevřely možnosti zahrát si za hranicemi. Pro některé kapely to byly vůbec první krůčky v mezinárodní kariéře.

0 krok vpřed

V posledních letech jméno EuroConnections rezonuje u fanoušků čím dál silněji a dramaturgii se daří vybírat zajímavější a zajímavější interprety. Koncertní nabídka pražských klubů se díky silné české měně svojí kvalitou rychle přibližuje té v západních velkoměstech, ale EuroConnections v ní mají pořád své nezastupitelné místo. Jsou stále o krok vpřed

a poslední dva ročníky byly mimořádně nabitě zajímavou hudbou. Jmenujme třeba taneční projekty Digitalism a Nathan Fake, jež se zrovna vyhrívají na vrcholu zájmu současné klubové scény, kritiky zbožňovaní The Notwist, jež zahráli v Praze těsně před vydáním své nejnovější desky *Devil, You + Me* a nebo inovativní 65daysofstatic z Británie, jež zahraniční tisk označuje za jeden z největších objevů rockové scény.

Ještě na jednu velkou zásluhu EuroConnections jsem zapomněl. Hudební sérii se daří úspěšně narušovat médií hojně přikrmovaný obraz, že zajímavá hudba se dnes dělá jen na ose Británie – USA. Omyl, originální interpreti vyrůstají po celé Evropě a mnohdy stačí je jen objevit. Kolotoč koncertních večerů EuroConnections se znovu rozjede na podzim a načne druhou desítku svého letopočtu. K tomu lze než popřát spoustu úspěchů, fanoušků a hlavně další dobré hudby z evropského kontinentu.

➡ -kv-, foto Marek Smejkal a Jana Kousalová

Přehled všech koncertů série EuroConnections

1998–listopad

Tres Tristes Tigres (PT) + Bortek (F)
+ Tony Ducháček & Garage (CZ)

1998–prosinec

Muddle Headed (FR)
+ Japanese Garden (EL)*

1999–leden

Ekova (FR) + N.O.H.A. (DE)
+ Significant Other (CZ)

1999–únor

Paris Combo (FR) + Malma (IT)
+ Deep Sweden (CZ)

1999–březen

Docteur Olive (BE) + Marc EM (FR)

1999–duben

EV (FR) + Českomoravská
hudební společnost (CZ)

1999–květen

One Shot (FR) + Swandive (CH)
+ Blow (CZ)

1999–září

Kid Loco (FR) + Zigotic Mynci (UK)
+ Stereolab (UK)

1999–říjen

Useless (FR) + Canopy (CZ)

1999–listopad

Rinoceroze (FR) + Naoko (CZ)

1999–prosinec

N.O.H.A. (DE) + Skyline (CZ)

2000–leden

The Ecstasy of St. Theresa (CZ) + Ekova (F)

2000–únor

Orange Blossom (FR) + Sluneční orchestr (CZ)

2000–březen

Rachid Taha (FR) + Venus (BE)

2000–duben

Mass Hysteria (FR) + Shovel (CH)

2000–květen

Spook And The Guay (FR) + Sto Zvířat (CZ)

2000–září

Dionysos (FR)

2000–říjen

Zenzile (FR) + Hermakuti (CZ)

2000–listopad

Cosmik Connection (FR) + Anima Sound System (HU)

2001–leden

Sayag Jazz Machine (FR) + T-Break (CZ) + Da Babas (CZ)

2001–únor

Le Peuple de l'Herbe (FR) + Peneři Strýčka Homeboye (CZ)

2001–březen

Autour De Lucie (FR)

2001–duben

High Tone (FR)

2001–květen

Ez3kiel (FR) + Funtasy Milk (CZ)

2001–září

No jazz (FR) + Laura a její tygři (CZ)

2001–říjen

Mei Tei Shō (FR) + Švihadlo (CZ)

2001–listopad

UHT (FR) + Skyline (CZ)

2001–prosinec

Dan Bárta & Illustratosphere (CZ)

Spiritualized®

Sobota 1. května 2004 / Sat 1st May
19.30 / Palác Akropolis

2002–březen
La Phaze (FR) + Unity (CZ)

2002–červen
Hocus Pocus (FR) + Špatnej Wliw (CZ)

2002–listopad
N.O.H.A. (DE) + Radium NFO (CZ)
Feng-Jün Song (CZ)
+ Sluneční orchestr (CZ)

2002–prosinec
Under Byen (DK) + Roe Deer (CZ)

2003–leden
No Bluff Sound (FR) + Southpaw (CZ)

2003–únor
Bumcello (FR) + Dob-o-net (CZ)

2003–březen
Wide Open Cage (FR) + Khoiba (CZ)

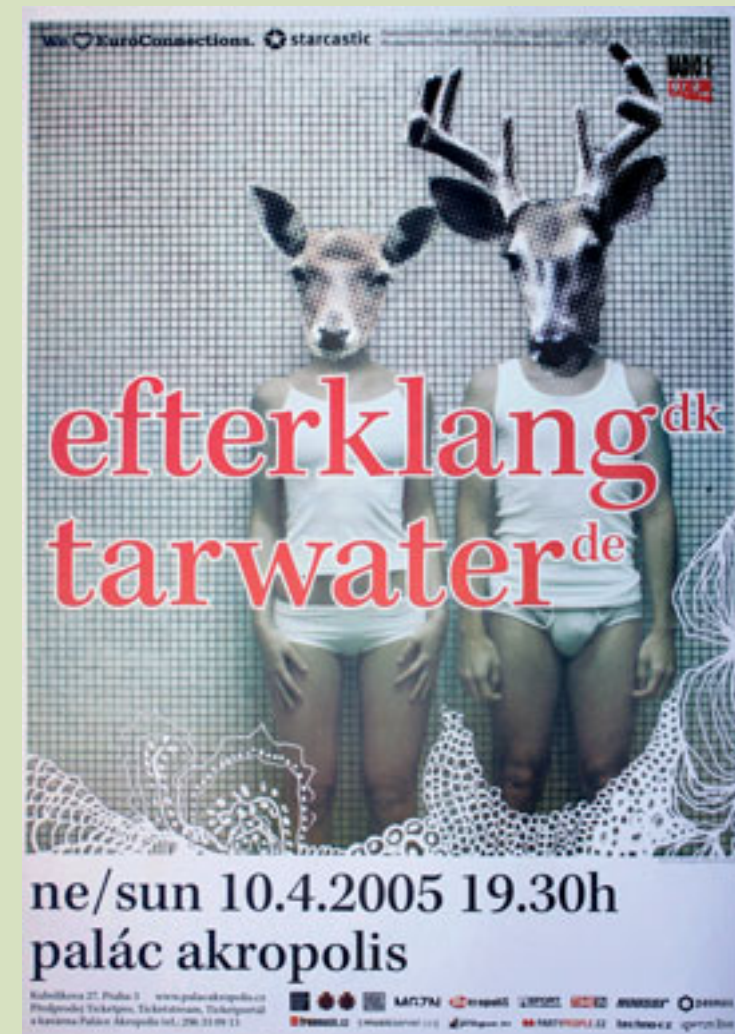
2003–duben
Arom (FR) + Alvik (CZ)

2003–květen
Loop (FR) + Al-Yaman (CZ)

2003–září
Aiwa (FR) + Al-Yaman (CZ)

2003–říjen
Tieskač (CZ) + Skaprašupina (SK)

2003–listopad
Mah-Jong (FR) + Zka4t (CZ)

2004—leden
Nierika (CZ) + Abuse (SK)

2004—únor
Lab° (FR) + Soil (CZ)

2004—březen
Tarmac (FR) + HM...(CZ)

2004—květen
Spiritualized (UK)
Lali Puna (D) + Díhé diely (SK) + Alias (USA)
Rachid Taha (FR)

2004—září
Psychonaut (CZ) + Astrometro (AT, PL, CZ)
Tarwater (DE) + OTK (CZ)
Khoiba (CZ) + Veneer (SK)
Bow wave (CZ) + Dendeman (DE)
+ DJ Mirko Machine (DE)

2004—listopad
Ozric Tentacles (UK) + Cartonnage (CZ)
Shoenfelt (CZ/UK) + Wissmut (DE)

2004—prosinec
Iva Frühlingová (CZ) + Noé (FR)

2005—únor
Southpaw (CZ) + Rémember (HU)
La Familia (FR) + Vertigo (CZ)

2005—březen
Másfél (HU) + C (CZ)

2005—duben
Efterklang (DK) + Tarwater (DE)

2005—květen
Jaga Jazzist (NO) + Alvik (CZ)

2005—říjen
Mutabor (DE) + Tleskač (CZ)

2006—leden
Bratři Orffové (CZ) + Jersey (D)

2006—březen
Sayag Jazz Machine (FR) + Alef Zero (CZ)

2006—duben
The Ark (SE) + Sunflower Caravan (CZ)
Miou Miou (CZ) + B. Fleischmann (AT)

2006—květen
Mew (DK)

2006—říjen
La Phaze (FR) + Knot Photogenic (CZ)

2006—prosinec
Masha Qrella (DE) + Atlantic Cable (CZ)

2007—únor
Cat People (ES) + The Prostitutes (CZ)

2007—březen
Mari Boine (NO) + Ridina Ahmed (CZ)

2007—květen
Buscemi (BE) + Le Pneumatiq (CZ)

2007—červen
65daysofstatic (UK) + River for Sale (CZ)

2007—září
Nouvelle Vague (FR) + Miou Miou (CZ)

2007—říjen
Tied and Tickled Trio (DE) + Lesní zvěř (CZ)
Gong Gong (FR)

2007—listopad
Ohm Square (CZ) + Dinner At The Thompsons (FR)

2007—prosinec
Digitalism (DE) + Midi lidi (CZ)

2008—leden
Nathan Fake (UK) + Sonority (CZ)

2008—únor
Tunng (UK) + Sestry Steinovy (CZ)

2008—březen
The Whitest Boy Alive (DE/NO)
+ Gang Ala Basta (CZ)

2008—duben
The Notwist (DE) + Sporto (CZ)

2008—květen
Gabin (IT) + Sixin (CZ)

2008—červen
Messer Chups (RU)
+ Bad Tones (CZ)

V kuchyni EuroConnections

Jak to tak bývá, každý projekt má nápad, nadšení, tvůrce, realizaci i partnery. Zde vám nabízíme vzpomínky duchovního otce hudební série EuroConnections Tomáše Práška, od něhož vzešel první impuls a na další straně slova těch, kteří se nadchli, naplnili jej, nebáli se riskovat a dlouhé roky pro EuroConnections pracují.

Edith Piaf už je mrtvá!

V souvislosti s desetiletým výročím EuroConnections je zajímavé si připomenout, jak nenápadně projekt splnil svůj prvotní účel – rozšířit hranice zájmu pražského publika o neanglicky zpívanou moderní hudbu. Jako jednoho z jeho zakladatelů mě samozřejmě těší jej i po deseti letech vidět na prknech Paláce Akropolis, odkud jej snad hned tak někdo nedostane. Jak se tam ale vlastně dostal?

V září 1997 jsem se vrátil z delší návštěvy Paříže s nápadem, který mi měl pomoci co nejdříve zase zpět. Znaže snahy Francouzského institutu o podporu šíření frankofonní kultury, sepsal jsem v jeho kavárně text překypující frustrací nad kulturní šedi pražské hudební scény: zpívá se na ní buď česky nebo anglicky. Frankofonní hudba čerpající z inspirací v zemích severní Afriky a Kanadě a vracející se zpět do Francie

o všechny tyto vlivy obohacená v Praze končí ve druhém patře Štěpánské 35 v regálech mediatéky. Jaká škoda! Mollový tón projektu končil optimistickým durovým akordem. Tohle vše se dá změnit, a je-li v čele institutu skutečný muž, učiní tomu přítrž.

Šťastnou shodou okolností se tehdy na Institutu nacházeli hned dva muži (ředitel Stanislas Pierret a učitel Luis-Albert Mensdorf-Pouilly) a jedna žena (Sylvie Dagnies), kteří mému pamfletu popřáli sluchu. Jenže jak, kdy, za co, s kým!? Až do února na šest stránek projektu sedal prach.

V polovině února jsem se rozhodl hrát vabank: vtrhnout v Paříži do kanceláře prvního hudebního promotéra, dojmu ho historkou o Praze úpěnlivě toužící po záplavě francouzštiny, ujistím podporou Institutu a nechám ho na projektu prodělat poslední košili. S dvěma jmény naškrábaným Luisem-Albertem na kus papíru jsem odletěl do Paříže. První cíl, Serge Hureau, byl mimo město. Druhý, Fernando Ladei-

ro-Marques, zvedl telefon v kanceláři festivalu Prin-temps de Bourges na severovýchodě Paříže, čtvrti bývalých jatek, La Vilette. V budově připomínající socialistickou unimobuňku jsem mu den nato odvyprávěl svůj příběh. Reagoval bleskurychle: rozšířil záběr projektu na celou Evropu a na papír nakreslil ambiciózní schéma – každý měsíc trojkonzert v prominentním pražském klubu – skupina z Francie, druhá z rotující evropské země, jedna místní. Fernando měl dodat francouzské skupiny a spolu s Francouzským institutem zajistit financování francouzské části projektu. I má mise se ozřejmila: najít v Praze klub zralý na projekt „s Francouzi“ (nikdo tu nic takového předtím podle našich vědomostí nezkoušel), zajistit spolupráci evropských velvyslanectví, rozhlasových stanic a televize, zjistit, zda vůbec existuje publikum. V následujících měsících jsem pak z úst mnoha povolaných vyslechl nezapomenutelné věty, jež lze shrnout bonmotem: „Francouz-

ská hudba? Edith Piaf už je přece mrtvá!“ Nedůvěra a nechuť většiny novinářské obce byla odzbrojující. Přesto se téměř nemožné stalo skutečností a na koncerty prvního roku nelze zapomenout. Démonický Bortek, který dvěma stovkám lidí v sále za pár stovek prodal duši. Poloamatéři Ev! z Bretaně, kteří na konci koncertu sestoupili polonazí z pódia, vy-pochodovali středem davu po schodech před budovu, aniž by na okamžik přestali bušit do bubnů a pískat na šalmaj, a po několikaminutovém obřadu na chodníku se zase vrátili na podium a pokračovali ve hře... Paris Combo, kterým pražský koncert pomohl k distribuci jejich CD... A vyvrcholení v podobě přeplněného koncertu Rachida Tahy. Byl konec pochybnostem. Ještě před pár měsíci EuroConnections znamenalo přešlapování před dveřmi téměř prázdného sálu. Teď jsme se na ně dívali z místa nad oponou, a zavrať nás jímala hned dvakrát.

👉 **Tomáš Prášek, foto archiv autora, www.techno.cz**

Anketa

Položili jsme tři otázky tvůrcům projektu EuroConnections: jeho zakladatelům Fernandu Ladeiro-Marquesovi a Jaroslavu Raušerovi, Sylvii Leray, jež zastupuje Francouzský institut a od roku 2005 se na EuroConnections podílí a současné dramaturgyni Petře Ludvíkové.

1. Na jaký z koncertů EC nejraději vzpomínáte a proč?
2. Co myslíte, že přinesl a přináší českému publiku?
3. Koho byste v Akropoli rádi viděli v rámci EC a naopak jakou českou kapelu byste vyslali do Evropy?

Sylvie Leray (Francouzský institut v Praze)

2. Jen bych chtěla říct, že EuroConnections byly vytvořeny, aby podpořily a pomohly cirkulaci umělců v Evropě. Za francouzskou stranu bych řekla, že to byl fantastický prostor pro představení francouzské kreativity v Praze, která byla a stále je velmi dynamická. Proto Francouzský institut a AFAA (jež se nyní jmenuje Culturefrance) spolu s Gato Loco a Palácem Akropolis tolik investovaly do tohoto projektu. Byl to jediný způsob, jak se česká veřejnost mohla seznámit s francouzskou hudbou a kapelami. Dnes by měli dramaturgové pokračovat v riziku zvat méně známé, objevující se umělce. České publikum je sice nezná, ale ve Francii se již začínají prosazovat a reprezentují současnou tvorbu. Posláním Francouzského institutu je představovat dynamiku současné kreativity, která hýbe veřejností a jejími emocemi.

Fernando Ladeiro Marques (Gato Loco Productions), zakladatel EC

1. Za dobu existence projektu proběhlo mnoho skvělých koncertů, ale já mám nejvíce v paměti Rachida Taha, Rinôçérôse, La Phaze nebo Bumcello.
2. České publikum většinou reagovalo velmi dobře a pozitivně. Umělci jako M83 nebo Rachid Taha by mohli mít znovu obrovský úspěch.
3. Rád bych českým fanouškům představil nové francouzské a evropské hudebníky, jako jsou Abd Al Malik (FR), Camille (FR), Delano Orchestra (FR), Cocoon (FR), Birdy Nam Nam (FR), Wraygunn (PT), Blood Red Shoes (UK), Dans le Sac (FR), Soap and Skin (UK) nebo Attwenger (AT), Taxi Taxi (SE), Sophie Hunger (CH), 120 Days (NO) a mnoho mnoho dalších.... Co se týče českých kapel, tak jsme s Jaroslavem Raušerem vyvezli do zahraničí mnohé z nich a většinou za-

znamenalý úspěch. Jednalo se například o Sunshine, Ohm Square, Southpaw, Reskata, Khoiba, Skyline ... a doufám, že takhle budeme i pokračovat.

Jaroslav Raušer (Move), zakladatel EC

1. Na EC hrálo mnoho úplně neznámých hudebních skupin i velkých jmen, které v Čechách měly být posléze objeveny (Rachid Taha, M83, Paris Combo, Hocus Pocus, La Phaze, Dionysos, N.O.H.A, No Jazz, Ez3kiel, Rinôçérôse,...).
2. Poznání, že když nemáš vize, tak se nic nehýbe... Určitě jsme přímo i nepřímo změnili spoustu věcí na pražské hudební scéně. Jako první jsme ukázali, že nepotřebuješ velké zahraniční hvězdy, abys udělal výtečný koncert. Že existuje mnoho neznámých talentů, kteří odehrají fantastický koncert, že můžeš jít do klubu na projekt, který dlouhodobě drží kvalitu, kde potkáš pravidelně toho, koho potkat chceš, že objevuješ intimitu mezi neznámým umělcem a divákem. Byli jsme první, kdo systematicky protlačil snad všechny aktuální české kapely do zahraničí (Paříž, Londýn, Berlín, Oslo, Budapešť, Clermond-Ferrand, Bourges, Lisabon, Manchester, Vídeň, Varšava,...). Mimochodem, dnes můžeš vidět francouzské kapely na každém důležitém českém festivalu, to jasný důkaz. Pravděpodobně jsme přinesli to, co lidé potřebovali, ale nevěděli o tom. Myslím, že 10 let existence jasně ukázalo, že jsme se trefili do potřeb nejen publika, ale i hudebníků. Bu-

doucnost už je na jiných. Každý projekt má svůj vývoj a každý projektový manažer může ukázat svou identitu, vizi, umělecký výběr a komplexnost. EC je však hlavně francouzský projekt.

Petra Ludvíková, současná dramaturgyně

1. Silné zážitky jsem si odnesla z úplných začátků, kdy tady hrála třeba Ekova, Kid Loco nebo Rachid Taha. Byl to nový koncept s tehdy v podstatě neznámými kapelami a mě bavil. Nejradši ale momentálně vzpomínám na Gabin, které jsme tu měli letos v květnu. Myslím, že většina lidí přišla na koncert hlavně kvůli jednomu hitu, ale kapela dokázala naprosto plný sál strhnout hned prvním songem a skvělá pozitivní energie vydržela až do konce vystoupení.
2. Rozhodně pomohl před 10ti lety rozšířit obzory a přinesl řadu často dost experimentálních hudebních projektů. Někdy byl člověk mile překvapený a někdy bylo vystoupení na hranici toho, co se ještě dá poslouchat. Dneska je doba trochu jiná, o zahraniční kapely v klubech není nouze, lidé googlují, koukají na youtube a mají větší přehled. Poselství EuroConnections ale zůstává v tom, vozit do Prahy zajímavé kapely z celé Evropy, které publikum uslyší v Čechách naživo poprvé.
3. Ráda bych v rámci EuroConnections udělala koncerty Peter Bjorn and John, The Knife, Patricka Wolfa a Kings of Convenience.

📍 -lš-, foto Ester Starmanová a soukromé archivy

26.9. ☞ CirKus /SE

Burt Ford a Karmil začali dělat muziku, aby si zklidnili nervy po všem tom hluku teroristických útoků a nastávající světové recesi, které zahltily všechna anglická masmédia. Jejich společné práce začala v Karmilově pokojovém studiu, kde celkem rychle zformulovali svůj typický zvuk a styl. Poslední tři roky strávili cestováním po světě se svou kapelou společně se zpěvačkou Neneh Cherry, hráli v Brazílii, Montrealu, Casabance i celé Evropě. Tento rok vyjde jejich druhé album Medicine.

11.10. ☞ Hollywood, Mon Amour /FR

aneb nová vlna se vrací...

HOLLYWOOD MON AMOUR je další počín zakladatele Nouvelle Vague, producenta Marca Collina. Stejně jako u Nouvelle Vague je věrný svým oblíbeným písním 80. let, které přepracovává do akustických moderně znějících verzí s kytarami a perkusemi, které jakoby vypadly z druhého alba Nouvelle Vague. Jak už název napovídá, tentokrát se zaměřil na známé písničky z filmů, mezi kterými nechybí Flashdance, Merry Christmas Mr Lawrence, Top Gun nebo Rocky III. Nový příjemně loungeový rozměr jim dodávají zpěvačky SKYE EDWARDS, CIBELLE, JULIETTE LEWIS a další.

První oficiální album celosvětově vydávají Hollywood Mon Amour koncem září a 11.10. zavítají u té příležitosti na další EuroConnections do Paláce Akropolis. Jako předkapela vystoupí domácí Photolab.

18.12. ☞ Francoiz Breut /BE

+ Szidi Tobias /SK

Večer ženského šansonu

FRANCOIZ BREUT Francouzská ilustrátorka, šansoniérka, barová zpěvačka a melancholička žijící v Bruselu, která spolupracovala například s tvůrcem hudby k filmu Amelie z Montmartru Yannem Tiersenem. Muzice se začala věnovat, když jí její pozdější přítel, francouzská popová hvězda Dominique A přizval, aby nazpívala vokály ke třem písním na jeho albu Si Je Cannais Harry. On také napsal a zaranžoval většinu skladeb jejího debutu. Její poslední deska A l'Aveuglette nám dává opět možnost prostřednictvím jejího smyslného a lehkého hlasu, abychom se ocitli v jejím světě. Tím spíš, že si všechny písně napsala sama. Texty dlouho zrály, aby promluvilo její dětství, míjení času i lásek. www.myspace.com/francoizbreut

SZIDI TOBIAS Slovenská herečka a zpěvačka s podmanivým hlasem a projevem se sama za šansoniérku nepovažuje, nicméně tisk ji do této škatulky, případně pop šansonu, zařadil. On sama říká, že to jsou jednoduše písničky. Vyдалa dvě sólová alba Divý mak (2000) a Punto Fijo (2007) s intimní a působivou atmosférou a hostovala na desce dvojice Svoboda-Horáček Tak to chodí. www.sziditobias.sk

27.11. ☞ Wax Tailor /FR + Watcha Clan /FR

WAX TAILOR Francouzský producent JC Le Saoût, který si říká Wax Tailor, je producentem od roku 2002 a jeho aktivity se točí hlavně kolem hip-hopu. Za sebou má koncertování se skupinou La Formule, založení vlastního labelu Lab´Oratoire a spolupráci s kapelou Looptroop. Wax Tailor je mistrem v propojování živých nástrojů (violoncello, píšťala) se samplami a s hip hopovými podklady. V popředí se ale objevuje především rap a to ženský rap. Wax Tailor si nehraje na alternativu, hladce umí vyprodukovat chytrý track, který zaujme i náhodného posluchače.

WACHA CLAN Když se řekne crossover, můžete si představit mix všeho možného od hip-hopu přes dub a jungle k orientální world music. A francouzští Watcha Clan jsou téměř synonymum crossoveru. Patří v současnosti mezi nejvíce fascinující kapely tohoto stylu a ve čtyřech lidech se dvěma kytarami, kontrabasem, klávesami, samplerem, příčnou flétnou a harmoniem balancují na pomezí všech těchto žánrů. Po 20 000 prodaných kopiích jejich vlastními silami vydaného alba (Nomades A.K.A., 2002) pustila kapela z francouzského Marseille do světa studiové album pojmenované „Le Bastion“, se kterým se dočkali příznivého ohlasu u fanoušků i kritiky.

☞ -pl-, -lš-

Nakouknutí do tajného deníku

„Od mateřských škol po dědečky a babičky“ zní heslo uměleckého souboru slavného královéhradeckého divadla Drak. Živná půda experimentálního prostředí Draku nese plody v podobě veselých inscenací založených na prolínání divadla, tance, výtvarného umění a hudby. Totéž platí o inscenaci Tajný deník Adriana Molea inspirované stejnojmenným britským bestsellerem spisovatelky Sue Townsendové, již členové Draku nastudovali

v režii Jakuba Krofty a na podzim bude uvedena v Paláci Akropolis. Pomocí fotografií z představení a několika pasáží z knihy vám osvěžíme vzpomínky na ostrovtip britského teenagera a zároveň naladíme na představení. Nebo snad existuje někdo, kdo tento satirický obraz anglické společnosti nečetl?

Pátek, 2. ledna

Dneska ráno se tu zastavil Nigel na novém kole. Má láhev na vodu, tachometr, žluté sedlo a úzké závodní galusky. Pro Nigela je ho škoda. Jezdí na něm jen nakupovat. Kdybych ho měl já, jezdil bych po celé zemi a získával cenné zkušenosti.

... Čtvrtek 18. února Dneska ráno se musela celé škola shromáždit ve společenské místnosti. Pan Scruton stál na pódiu a vypadalo to, jako když předvádí filmy o Hitlerovi. Řekl, že se za celá dlouhá léta, co učí, nikdy nesetkal s tak závažným projevem vandalismu. Všichni děsně ztichli a byli zvědaví, co se stalo. Scruton řekl, že někdo vnikl do jeho kanceláře a přimaloval Margaret Thatcherové knír a do dekoltu jí napsal »Tři milióny nezaměstnaných«.

Řekl, že takové zhanobení největšího vůdce, jakého kdy tato země poznala, je zločinem proti lidskosti. Rovná se to velezradě, a proto až budou viníci nalezeni, budou okamžitě vyloučeni. Scrutonovi tak hrozně vylezly oči z důlků, že několik prvňáků začalo brečet. Slečna Elfová je odvedla ven do bezpečí.

Celá škola se musí podrobit zkouškám rukopisu.

Pondělí, 5. ledna

Pes se ještě nevrátil. Je tu bez něj klid. Matka telefonovala na policii a dala jim jeho popis. Udělala z něj většího chudáka, než je. Řekla jim, že mu visí chlupy přes oči, a tak. Já si vážně myslím, že policie má na práci něco lepšího než hledat psy. Třeba chytat vrahy. Říkal jsem to matce, ale stejně tam zavolala. Jestli ji kvůli tomu psovi někdo zavraždí, dobře jí tak.

Pátek, 19. února Slečna Elfová dala výpověď. Bude mi chybět, zasloužila se o můj politický vývoj. Jsem zanícený radikál. Jsem skoro proti všemu. ...

📷 -Iš-, foto archiv divadla

Neděle, 27. září

Poupě odjela v 10.30. Dal jsem jí jablko za šestnáct pencí, aby přišla na jiné myšlenky. Pandora běžela za malým vozem pro přepravu koní a volala: »Já jsem si to rozmyslela,« ale už nezastavili.

Pandora si to rozmyslela taky s lanem Smithem. Už nikdy nechce vidět jiného poníka nebo koně. Má výčitky svědomí, že Poupě prodala.

Iana Smithe přivezli ve 14.30 a hned ho zase vezli zpátky. Když ho odváželi pryč, v jeho černé tváři se zračil zlověstný výraz. Pandořin otec půjde zítra brzy ráno do banky zrušit šek, který vystavil minulý čtvrtek. Také v jeho tváři byl zlověstný výraz.

Pondělí, 19. ledna

Škola. První den nového pololetí. Mraky úkolů k závěrečným zkouškám. Nikdy to nezvládnu. Jsem intelektuál, ale zároveň nejsem moc chytrý.

Pohanské vědmy na troskách civilizací

Dvakrát měl v červnu
Palác Akropolis čest
hostit soubor z ruské
Permi a dvakrát se
mu za to herci vedení
Sergejem Fedotovem
vrchovatě odvděčili.

Zvíře, 22.06.2008

Post-apokalyptické putování
rodiny za ženichem pro
dospívající dceru.

Panočka, 13.06.2008

Boj o víru i sebe sama.

Loňský rok nebyl pro Divadlo U Mostu bez problémů. Město Perm se rozhodlo přeměnit divadlo na nákupní centrum, ale i díky výrazné přímluvě z Čech (až k Putinovi prý došly stovky dopisů podpory) radní od plánů ustoupili. Sám Fedotov dlouhodobě působí v Česku jako cenami ověřený režisér a vedoucí hereckých ateliérů – děkovné turné k 20. jubileu divadla tedy jinde snad ani proběhnout nemohlo. Oslavy zahájila slavná Panočka. Mladému seminaristovi v ní přivede osud do cesty dceru bohatého statkáře. V noci pak mladík zjistí, že pověsti o jejím čarodějnictví nejsou jen výmyslem prostých chasníků. Humorné kozácké nádeničení se rychle změní ve zběsilý rej temných sil a komedie se střihově střídá s hororem. Než pak ráno dívka tragicky zemře, stihne vyslovit strašnou žádost – po tři noci musí u její rakve mládenec sloužit mši a bojovat o sebe i svou víru. Fedotov v pološeru kouzlí světlem a bezchybnost hereckých výkonů vtahuje diváka do hry. Záblesky děsivých scén vás pak v koutku oka budou provázet ještě dlouho po představení.

Druhou v Akropoli hranou hrou bylo post-apokalyptické Zvíře. Putování tříčlenné rodiny za ženichem pro dospívající dceru je silnou paralelou žalující mnoho hříchů dnešní společnosti. Tito „poslední lidé“, jdoucí neznámou krajinou po katastrofě, nejsou zrovna ze žurnálu. Cukavé pohyby, choromyslné průpovídky, primitivní oblečení i způsoby. Tomu všemu je postupně odnaučuje jejich tajemný průvodce Zvíře a na oplátku je učí novým dovednostem i myšlenkám. Fedotov ale nežije ve světě happy-endů. Závěrečná scéna evokující Buddhu pod posvátným fikovníkem pitoreskně snoubí hluboký duchovní prožitek s obhroublým „Když se nažeru, potřebuju babu!“ Po zhasnutí světel pak sál užasle mlčí, jakoby nesouhlasil s předčasným koncem hry.

Jak se ale v ruském divadle sluší, zasloužený potlesk byl nakonec ve stoje a ratolesti s květinami dorazily v hojném počtu.

☞ Nikolaj Mokřý, rusista, foto David Pokorný

Magie a emoce divadla Derevo

Windrose

Jeden z nových projektů Dereva.

Slavná skupina pohybového divadla z Petrohradu Derevo (rusky strom) přijíždí opět po několika letech do Čech. Jeho tvorba původně vychází z japonského tance butó, postupem času si však soubor vytvořil vlastní originální styl, nemluvě o tom, že nahá těla a oholené hlavy členů upoutají pozornost diváka na první pohled.

Kombinace žánrů, umělecké přesahy, naturalistické dramaturgické postupy a technická zdatnost herců dává potom vzniknout nezařaditelným a především nezapomenutelným inscenacím. Za sedmnáct let svého působení získalo Derevo řadu mezinárodních ocenění, například prestižní cenu kritiků na festivalu pantomimy „Mimos“ ve Francii (1992, 1998 za představení The Rider, 2000 za Reflection), „Total

theatre award“ za nejoriginálnější zahraniční představení na Fringe festivalu v Edinburghu za hru Red zone (1997), svaz mexických kritiků udělil Derevu cenu pro nejlepší zahraniční divadlo za představení Once... (2000), obdrželi i Fringe First a Total Theatre Award za La Divina Commedia (2002) nebo „Zlatou masku“ za představení Ketzal v Moskvě (2007). České divadelní veřejnosti se Derevo představilo zejména během tvůrčího dvouletého hostování v pražském Branickém divadle v letech 1990–1992. Když jste z počátku devadesátých let projížděli kolem, nemohli jste tuto komunitu přehlédnout. Oholené hlavy tu tenkrát ještě přitahovaly pozornost a divoká a nahá těla na jevišti zasahovala hluboce řadu lidí. Kdybyste však působiště Dereva chtěli navštívit nyní, museli byste hledat v opuštěné tovární hale na periférii německých Drážďan, kde se skupina v roce 1997 usadila a žije tam životem, jehož smysl zůstane mnohým navždy utajen. Někdo by možná řekl derevovský „klášter“.

V souvislosti s tímto divadlem se skutečně často používají slova jako „sekta“ a „rituál“. Jejich představe-

Anton Adassinskij – zakladatel
a duchovní otec souboru Derevo.

ní takovou sílu mají a vyzařují. V manifestu Dereva stojí, že se dnešní členové v souvislosti s vlastními aktivitami záměrně vyhýbají slovům „divadlo“, „herec“ nebo „hra“. Pouze to, co dělají, je podstatou existence. Zkoumají člověka v té nejpřirozenější podobě, jeho pudy, city, vášně, potřeby a touhy. Člověka jako tvora uprostřed komplikovaného světa a nekonečného vesmíru. Člověka, jenž se rodí z lůna matky, ze srdce přírody, z hmoty. Člověka, který se začne hýbat a poprvé promluví. Derevo opovrhne slovem jako prostředkem vyjadřování v komunikaci, fyzická průprava herců je dovedena k naprosté dokonalosti. Od původních volnějších improvizací přešli postupem doby k rafinované kompozici a preciznímu výrazu.

Součástí inspirace a tréninku jsou cvičení japonského tanečního stylu, při němž jsou tanečníci většinou nazí. „Nahota ti nabízí další možnosti, jak vnuknout věcem novou formu. Pokud jsi nahý, musíš být upřímná, všechno je najednou hrozně vidět. Každý

okamžik, který věnuješ svému studu nebo tomu, jak ti zrovna visí prsa, je ztracený. Nahota je nejlepším způsobem, jak najít svůj nejčistší fyzický výraz, nehleď na to, že divák může sledovat celou práci těla - každý nádech a výdech,“ vyjádřila se Daniela Voráčková, performerka, která se souborem dlouhodoběji spolupracovala.

Představení Dereva postrádají obvyklý řád věcí, mají svůj základ v anarchistické živoucí tvořivé síle, v propojení východní a západní zkušenosti, v mohutné energii, která rezonuje s divákem, v poetických momentech, ale také v perfektní práci, technické přesnosti a nemalé dávce talentu. Podle bruselské La Libre Belgique Derevo „není ani divadlo, ani pantomima, ani muzikál, ani balet, ale všechno dohromady“. V posledních letech se soubor pravidelně objevuje právě v Akropoli, kde se i letos budete moci o jejích charismatu přesvědčit na vlastní oči.

☞ [Jana Slouková, divadelní dramaturgyně](#), foto [Carola Fritzsche](#), [Carola Friedel](#), [Anna Bogodist](#)

Co je muž, co žena?

Na podzim se české publikum dočká nové divadelní premiéry. Jedná se o inscenaci jednoho z nejznámějších z nejmladší generace britských dramatiků a kritika současné masové kultury Marka Ravenhilla *Mother Clap's Molly House* v koprodukcí Divadla Letí a Paláce Akropolis.

„Hra byla uvedena v Londýně roku 2001, nicméně v našem prostředí je aktuální právě teď,“ říká mladý režisér Daniel Špinar, jehož text okamžitě zaujal a sám si jej přeložil, když jej před čtyřmi lety přivezla z Londýna dramaturgyně Divadla Letí Marie Špalová.

Multižánrová inscenace s muzikálovými prvky je inspirována skutečnými událostmi spojenými se vznikem prvního gay klubu v Anglii v 18. století. Ponese český název *Dům buzniček* u Matky Kapavky a na srovnání zábavy homosexuální komunity 18. a 21. století rozkrývá mnohé problémy dnešní společnosti a kultury. „Jsem přesvědčen, že se jedná o exkluzivní, mírně dekadentní záležitost s velice progresivním a zábavným textem,“ tvrdí Špinar a dodává: „Z kontrastu hravosti homosexuálů 18. století a husté swingers party plné drog a v podstatě nudy a neschopnosti komunikace 21. století se vynořuje mnoho aktuálních témat a problémů současnosti, například identity – kam vlastně patříme, kdo jsme, co je dnes žena, co muž. Je to hra o genderovosti, prolínání pohlaví, krizi tradičních hodnot, mezilidských vztahů a komunikace či rodiny v dnešním světě.“

Heterosexuální publikum může být hrou lehce šokováno pro naturalistické pojetí a homosexuálního diváka možná překvapí, že nabízí drsnou a nepřiliš lichotivou realitu gay komunity.

Trpká klipově laděná komedie, kde nebude chybět živá hudba, originální písničky a bujaré kostýmy, se začne zkoušet v září a Daniel Špinar doufá, že bude taková „nezaprášená“, neboť kromě silného tématu a zajímavého zpracování projekt obcerství to, že se zde setkají lidé, kteří spolu nepracují příliš často, a kteří se mohou vzájemně podněcovat. Určitě není bez zajímavosti, že hlavní roli „bordelmamá“ přijala herečka Národního divadla Eva Salzmannová.

👉 -lš-, foto archiv

Režisér Daniel Špinar

Novinky z Provázku v Praze

Legendární brněnské Divadlo Husa na provázku bude v letošním roce slavit neuvěřitelnou čtyřicítku. Scéna, která vznikla kolem tehdejšího absolventského ročníku JAMU, se zapsala se do dějin českého divadla nezapomenutelnými inscenacemi a dala vyrůst mnoha výrazným hereckým osobnostem.

Můj krásný svět

Divadlo Husa na provázku ☉ Režie Vladimír Morávek
Koláž tradice, klasiky a (post)moderny.

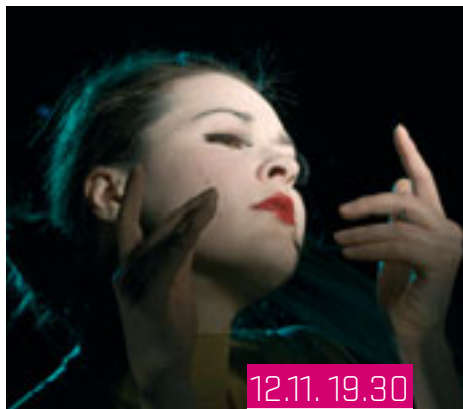
Nesnesitelná lehkost jízdy

Divadlo Husa na provázku ☉ Režie Jiří Jelínek
Road movie o třech kamarádech, kteří si měli co říct.

O tom, že ani dnes neztrácí punc původního autentického experimentálního divadla, se mělo v minulém půlroce možnost přesvědčit i pražské publikum. Spolupráce s Palácem Akropolis přinesla totiž v pražských premiérách cyklus autorských novinek uměleckého šéfa Husy Vladimíra Morávka a režiséra a performeru této scény Jiřího Jelínka. Únor patřil Jelínkově inscenaci Shakespyré – commedia plná omylů, unikátnímu představení o shakespearovských nepravdách a mystifikacích. Typický asociativní spád myšlenek a děje, hra se slovy, svěží humor a klipový princip scénosledu se projevili i v Nesnesitelné lehkosti jízdy, „road movie o 3 kamarádech, kteří si měli co říct, a tak jeli na výlet ... takže spíše road mluví“, kterou Akropole uvedla v březnu. Třetí projekt tohoto režiséra si vzal na paškál motivy všech slavných detektivek světa a výsledkem byla žánrově nevymezená klauniáda v postmoderním stylu Růžový pan-

ter? v podání dvou herců a kupy plyšáků. Květen už patřil hudební levitaci. V recitálu Vrbková bez tíže, Buršová s kytarou, Chmelařová nad věcí, Kniha pod tónem se v režii Vladimíra Morávka představili jmenovaní brněnští protagonisté s písněmi o lásce, zradě a odpuštění. Červnové hostování potom nabídlo netradiční koláž tradice, klasiky a (post)moderny Můj krásný svět (zatímco v televizi běží Tři sestry od Čechova), opět v režii uměleckého šéfa a ředitele Husy na provázku Vladimíra Morávka. Doufejme, že po letošním úspěchu bude podobná spolupráce Akropole s mimopražskými divadly pokračovat i v příštích sezónách.

☉ Jana Slouková, divadelní dramaturgyně,
foto David Pokorný a Tomáš Roček

12.11. 19.30

Spitfire company přichází v rámci 14. Festivalu integrace Slunce s představením Černý smích medúzy ve znakové řeči. Téma tří Shakespearovských ženských hrdinek na pozadí individuálního příběhu ženy, která hledá svůj odraz v zrcadle. Ženy, jejíž osud se zrcadí s osudem Lady Macbeth, Ofélie i nezkrotné Kateřiny, a která nenachází jiné východisko, než surrealisticky projít zrcadlem, přestoupit na druhý břeh existence a ztratit se v příběhu. Herečka tančí, vypráví tělem a zároveň znakuje, provází nás příběhem jako vypravěč a zároveň hrdinka, vede dialog se svým odrazem, který čím dál tím víc nabývá na své naléhavosti. Jistá nedořečenost, interpretační svoboda, prostor pro divákovu fantazii a síla hereckého jednání jsou hlavní principy, na kterých Spitfire company staví své představení. Zapomenout rozum a otevřít intuici, osvobodit své vnímání od doslovných vodítek a diktátu jednoznačnosti. Unikátní počin propojení znakové řeči s přímým hereckým jednáním. Více na: www.bezhlavi.cz

MaPA 09-12-2008

KDO JE FEMME FATALE? Autorská inscenace, jež se bude hrát v Paláci Akropolis v rámci 14. Festivalu integrace Slunce, inspirovaná ženstvím a ženami Divadla z Pasáže, vychází z hereckých improvizací a vzájemných podnětů hereček; jednotlivé výstupy jsou fragmenty rozhovorů a osobních odhalení. Ty vytvářejí pestrou mozaiku příběhů žen, které se hrou osudu střetly na stejném místě ve stejnou dobu. Postavy, které ztvárňují, si vytvořily samy, tak jako se samy rozhodly, zda a co chtějí ze svého vnitřního světa, snů a trápení odhalit divákům. Kdo je osudová žena? Modelka? Herečka? Milenka? Manželka? Matka? V každé z nich je kousek z ní a z ní je něco v každé z nás. Kousky z její neuchopitelnosti, výjimečnosti, záhadnosti a svobody. A humoru? Může se Femme Fatale smát?

11.11. 19.30

Střípky ➡ Střípky ➡ Střípky ➡ Střípky ➡

JAK JE TO S HUDBOU PRAHA A JASNOU PÁKOU?

Donedávna vystupovala kapela Hudba Praha/Jasná Páka pod jedním názvem. V roce 2006 pak skupina oslavila 25 let existence, absolvovala turné 25 PECEK s hostujícím Petrem Vášou. Michalovi Ambrožovi se spolupráce s ním natolik zalíbila, že v ní chtěl pokračovat. Při příležitosti otevření klubu Meet Factory pak došlo k jednorázové spolupráci s dalším zakládajícím členem Jasně Páky – Davidem Kollerem. Vystoupení se podařilo, slovo dalo slovo a Michal Ambrož se s Davidem Kollerem a Petrem Vášou domluvili na znovuoživení Jasně Páky. A tak od jara 2008 existují vedle sebe dvě spřízněné kapely Hudba Praha a Jasná Páka, které jsou ale personálně, repertoárově i zvukově odlišné. V Paláci Akropolis budeme mít možnost je vidět den po sobě: 5.12. Hudba Praha a 6.12. Jasná Páka. ➡ Foto Dušan Tománek

„Snažím se odhalovat možnosti propojení hlasových technik různých hudebních kultur a žánrů. Jde mi o hledání mystiky za hlasem, hlas schovaný za lidským srdcem, za nevědomím,“ říká zpěvačka Feng-yün Song o své spolupráci s Filharmonii Hradec Králové. Záznam živého vystoupení „Koncert roku myši“ bude pokřtěn v Paláci Akropolis 1.11. Na albu se podíleli např. E. Viklický, L. Hurník či J. Dušek, a zní na něm skladby Mozarta i lidovky z Moravy, Číny, Mongolska a Kazašska.

30.9. OTHER MUSIC: Zita Swoon /BE

Africké retro i blues ze Sahary

Podzimní sérii Respect Plus zahájí v pátek 24. října skutečná legenda africké hudby: guinejský orchestr **Bembeya Jazz** je o plných deset let starší než hudebně spřízněný **Orchestra Baobab** či malijský **Rail Band**. Zvuk všech zmíněných skupin zachycuje euforii doby, kdy africké země získávaly nezávislost a hudba se stala zdrojem nové identity. Dnes nostalgický žánr byl ve své době stejně převratný jako **Beatles**. Bembeya Jazz spojil africké kořeny s moderními západními nástroji, typickými pro tehdejší jazzbandy – co byl dostatečný důvod, aby skupina do svého jména zakomponovala slovo „jazz“. Počáteční část názvu inspirovalo jméno řeky Bembeya, která protéká domovským regionem hudebníků. První prezident samostatné **Guineje Sekou Touré** si vybral Bembeya Jazz jako oficiální státní kapelu, která se vedle dechů pyšnila i čtyřčlennou kytarovou sekcí. Navzdory pozdějším hospodářským potížím skupina vydržela pohromadě až do počátku 90. let, a svůj triumfální návrat oslavila roku 2003 měsíc dlouhým turné po severní Americe. Vedoucí skupiny, Aboubacar Demba Camara, tragicky zahynul v autonehodě, a současná sestava zahrnuje celkem čtyři z původních členů, včetně virtuozního kytaristy i showmana, jímž je **Sekou „Diamond Fingers“ Diabaté**.

Etran Finatawa (úterý 4. listopadu) představují naopak zcela současnou hudební lahůdku, navazující na „pouštní blues“ **Ali Farka Toureho** a skupi-

ny **Tinariwen**. Spojují lakonické melodie saharských kočovníků s elektrickými kytarami, v Praze vystoupili poprvé roku 2007 na festivalu Respect. „Elektrické kytary i tradiční nástroje se navzájem proplétají, zvolání i odpovědi vibrují v pouštní výhni... tento debut má sílu dynamitu,“ napsal o jejich albu respektovaný americký časopis Global Rhythm. Loni byla skupina nominována v cenách **BBC Radio 3** jako objev roku.

Třetím africkým hostem Respect Plus je bubeník **Tony Allen** (pátek 19. prosince), uznávaný Afričany, jazzmany i rockery. Allen byl spolu s **Felou Kuti**m průkopníkem nigerijského **afrobeatu**, a jako muzikantský partner **Gingera Bakera** z **Cream** má respekt nejen jako král afrických bubeníků, ale také jako geniální hudební katalyzátor, který byl od 60. let do současnosti vždy ve správnou dobu na správném místě. K jeho nedávným partnerům patří rapper **Ty** i **Damon Albarn (Blur)**, který také hostoval na jeho posledním sólovém albu Lagos No Shaking.

Balkánskou romskou hudbu u nás známe především od instrumentálně virtuozních dechovek. Původem jugoslávská zpěvačka **Ljiljana Buttler** (středa 3. prosince) nás naopak zavede do tajuplného světa romských balad: ne nadarmo se jí říká „cikánská **Billie Holiday**“. Když jí ve 12 letech zemřela matka, začala svoji dráhu zpěvem v bělehradských kavárnách. Po rozpadu Jugoslávie se o její

návrat přičinil **Dragi Šestić**, původem bosenský producent žijící v Holandsku, který zpěvačku přizval jako hosta na koncerty skupiny **Mostar Sevdah Reunion**, natočil s ní tři alba, z nichž poslední vyjde v době jejího pražského koncertu. Ljiljana Buttler také hostovala v koncertním projektu **Queens and Kings** dechovky **Fanfare Ciocaria**, a na své album si přizvala jednoho z největších balkánských romských zpěváků, **Šabana Bajramoviće**. Po jeho smrti v letošním roce se tak **Ljiljana Buttler** stala – spolu s **Esmou Redžepovou** – poslední žijící legendou post-jugoslávské romské hudby.

Erik Fruffaz i jeho guru Jon Hassell

K největším trumfům podzimní sezóny můžeme bez nadsázky řadit amerického trumpetistu **Jona Hassella** (čtvrtek 6. listopadu). Znalci si jeho jméno vybaví ve spojení s takovými průkopníky, jakými byli **Brian Eno**, **Talking Heads** či **Peter Gabriel**. I když Hassell je všechny ovlivnil, sám zůstal v pozadí. „Téměř všichni muzikanti, s nimiž jsem se setkal, označují Jona Hassella za božského génia soudobé hudby,“ o něm píše respektovaný časopis *Wire*. V roce 2000 přispěl spolu s **Bonem**, **Danielem Lanoisem** a **Brianem Enem** k filmu *The Million Dollar Hotel* **Wima Wenderse** (v němž měl také drobnou roli), jeho poslední album *Fascinoma* produkoval **Ry Cooder**. Svým minimalistickým stylem a použitím elektroniky ovlivnil také celou generaci jazzových trumpetistů, včetně u nás dobře známého **Erika Truffaze**, který vystoupí ve středu 22. října.

📍 **Petr Dorůžka** Pořádá agentura **Rachot**

The Dodos: energie sbalená na cesty

Začalo to nenápadně: Meric Long, obyčejný kluk ze San Franciska, složil pár písniček, sám si je pak na začátku roku 2005 vydal na EP *Dodo Bird*. Jen pár týdnů na to potkal dalšího obyčejného kluka ze San Franciska, Logana Kroebera. Chemie zafungovala a dvojice spolu začala vystupovat a skládat hudbu coby The Dodos. Bicí a kytara, folk a psychedelie. Společnou desku *Beware the Maniacs* si vydali v roce 2006 a následující rok strávili celý na turné, aby jej ukončili na sklonku roku podpisem smlouvy s labelem *Frenchkiss* (*Les Savy Fav*, *The Hold Steady*, *The Apes*). To už měli dost materiálu na novou nahrávku a *Visiter* vyšla letos na jaře. Kapela se znovu vydala na turné, tentokrát do Evropy. V hudbě The Dodos se protínají jemné folkové melodie a syrovost s psychedelickým odérem. Energie mezi muzikanty funguje perfektně a naživo bude mít nejlepší předpoklady strhnout svou silou a atmosférou.

📍 **Karel Kočka** Koncert pořádá v rámci hudebního cyklu *Other Music* agentura **Rachot**.

Poměřování lidských stop

Folk-punková
Levellers původem
z anglického
Brightonu nejsou
žádní „troškaři“,
ve své přes dvacet
let trvající kariéře
mnohokrát vyprodali
velké sály, byli
tahákem mnohých
festivalů a jejich
alba pobývala v Top
10 evropských
hitparád. Přesto
jejich fanoušky
stále tvoří nezávislá
část hudebního
publika – studenti,
hipíci, alternativci
či anarchisti, za což
mohou i jejich
rebelské texty.

Levellers již od 80. let brázdí vody hudebního moře a jejich elán a pracovitost nepohasínají. Ba naopak, vrhají se stále do dalších projektů a jejich nejnovější hudební přírůstky najdete jak na vinylech, tak na internetu.

Do Prahy přijedete s novým albem Letters From The Underground. Čím nás album může překvapit a na co se můžeme na koncertě těšit?

Dali jsme si tentokrát s písněmi na čas a myslím, že to je znát. Já osobně jsem s písněmi spokojen nejvíce za posledních několik let. Doufám, že posluchači budou také. Náměty našich písní se asi už mnoho nezmění, jsme to stále my, ale hudebně jsme se myslím posunuli dost kupředu, pár písní na desce zní hodně jinak než starší Levellers.

Letters From The Underground je snad prvním albem, k němuž jste přizvali klasického producenta. Jak se vaše práce změnila, cítíte nějaký posun?

Sean Lakeman odvedl skvělou práci. Podpořil nás v tom, abychom se nebáli otevřít novým postupům a zvukům. Posun byl také v tom, že někdy nezávislé ucho slyší věci, nad kterými my sami dlouze bádá-

me. A hlavně je Sean o generaci mladší, takže přemýšlí jinak než my a otevírá nám dveře, na které bychom se sami báli zaklepat.

Singl Before The End vyjde 28. července v limitované sérii na vinylu a bude taktéž ke stažení na stránkách www.lettersfromtheunderground.com. Jak jste k tomuto nápadu dospěli? Přece jen v době, kdy ustupují i klasická CD je vydání singlu na vinylu poměrně neobvyklé. Co je cílem? Myslíte, že bude výroba rentabilní? Že existuje dost sběratelů, kteří si to nenechají ujít?

Záměrně jsme k vydání tří singlů z nové desky zvolili kanál, který je v současnosti nejpoužívanější, tedy internet. Nejde nám o komerční zisk, chceme vyjít vstříc našim fanouškům, o profit se zajímáme až v druhé řadě, chceme především dostat naši hudbu k posluchačům.

Co se týče vinylu, je to druhý extrém, ale naši fanoušci si tyhle „archaické“ produkty vyžadují. Výroba rozhodně rentabilní nebude sama o sobě, ale lidské stopy nelze poměřovat jen tím, jestli jsou výnosné v ekonomickém slova smyslu.

V České republice poměrně intenzivně spolupracujete s kapelou Divokej Bill. Co s nimi plánujete do budoucna?

Před Vánocemi bereme Billy na naše UK turné spojené s vydáním desky. Budou to docela velké sály, ale věříme, že Billové na to mají. Další plány zatím nemáme.

☞ **Šimon Kotek**

DANIMA GEBÁRT & ILLU STRATO SPHERE

Předprodej v síti Ticketpro

www.danibarta.cz

www.myspace.com/danibarta

LUCERNA – VELKÝ SÁL
17. prosince 2008 ve 20.00

Music Infinity 2008

**JÓHANN
JÓHANSSON**
03.10.08 / 20.00

Kostel Sv. Šimona a Judy
Dušní ul., Praha 1

Předprodej v síti TICKETPRO

Jin a jang slovenské hudby

Longital – to je hudební objev z Bratislavy. Jin a jang, žena a muž, slunce a déšť, země a vzduch ve spojení a zároveň v kontrastu.

Nechejte se tímto magickým a vzdušným slovenským vlakem unášet na východ.

Gloria (Slnko records, 2008) je nové album písní o mlýnech, které semelou vítr na energii, ta se změní na lásku a proudí mezi lidmi, o lidech, jejichž životy se slévají jako řeky a proudí do moře, o hvězdách, které padají v noci do komínů a plní naše přání.

Dvojice Shina a Daniel Salontay si do Paláce Akro-

polis na podzim, kromě svého dlouhodobého spoluhráče Xi-Di-Nim-a, přiveze videoprojekci VJ Kufřík Brothers a hrající dotykovou obrazovku Lemur Jazz Mutant – nevídaný nástroj, francouzský zázrak, na kterém můžete všemi deseti prsty vyčarovat zvuk a rytmus, jaký si dokážete nebo ani nedokážete představit. Nové album a nová dávka energie, barev, obrazů a zvuků, jež uspokojí mysl a rozhybou tělo.

www.slnkorecords.sk

www.longital.com

www.myspace.com/longital

MaPA 09-12-2008

MOVE 2008

St/We 15.10. Magic Mirrors

Čt/Th 16.10. Magic Mirrors Roxy: HUSHPUPPIES /FR

Pá/Fr 17.10. Magic Mirrors
Palác Akropolis: KING BANANA A MARLENE JOHNSON /DE + AFRODISIAK /CZ

So/Sa 18.10. Magic Mirrors Palác Akropolis: HOCUS POCUS /FR

Festival Move 2008

Change your mind - 4th edition New music festival Prague **15.-18.10.**

Move je orientován na nové hudební trendy, současnou evropskou hudbu a mladé talentované kapely, které mají všechny předpoklady pro to, aby se staly známějšími.

Festivalové dění je situováno do pražské klubové scény, kde se každoročně můžete setkat i s kulturními ikonami, které jsou schopny zaplnit v zahraničí mnohatisícové haly, nicméně v Praze mají svoji premiéru. Každoroční hudební lahůdku (v minulosti: M83, Coldcut, La Phaze, Laurent Garnier) bude letos reprezentovat druhá největší hvězda francouzského hip-hopu Hocus Pocus.

V letošním roce bude festival obohacen o exkluzivní mobilní chapiteu Magic Mirrors (původem z roku 1900), kde se soustředí dj scéna koncipovaná ve stylu Barcelona Hot, Parisian night či London calling v mixu s našimi djs.

Festival má každoročně své aktuální společenské téma (v minulých ročnících: spojení pražské klubové scény, prostor pro hudební tvorbu a kreativitu). Letošní téma je prosté: Change your mind – Změň své myšlení.

Move chce otevřít také širší diskuzi profesionálů a amatérů o tom, co je třeba udělat k tomu, aby česká hudba měla v budoucnosti, po 18ti letech od politické změny také své vlastní mezinárodní hudební ikony. Doprovodným programem bude speciální workshop pro vybrané kapely za lektorské účasti zahraničních specialistů orientovaný na hudební tvorbu, uměleckou identitu a kompaktní zvuk kapely.

Ojedinělá přitažlivost Magických zrcadel

Magic Mirrors není nový atraktivní salón krásy, ale zcela jistě vám však navodí úsměv. Dřevěný stan se sameťovou střechou, místo, které vám zprostředkuje příjemné a neopakovatelné okamžiky.

Magic Mirrors (v několika různých velikostech) jsou nyní instalovány napříč Francií a mnoha dalších zemích, jsou využívány pro festivaly a další kulturní události. Historie magického místa začala v roce 1985, kdy belgický majitel Alex Meder objevil zapomenutý a ukrytý dřevěný stan. O čtyři roky později postavil Magic Mirrors, první společnost na světě, která nabízí tento druh mobilních prostor. V prosinci 1997 otvírá v největším kulturním centru Paříže Parc de la Villette Magic Mirrors s názvem Cabaret sauvage (Divoký kabaret). Během čtyř měsíců jej navštívilo více než 30 000 návštěvníků v rámci nejrůznějších akcí. Od toho okamžiku Cabaret sauvage nikdy neopustil La Villette a stal se atraktivním kulturním centrem s bezpočtem událostí a koncertů. Jeden z Magic Mirrors bude nyní postaven a otevřen poprvé Praze. Magický stan nabídne zážitky nejen spojením doby secese a současného technosvěta, ale především svým programem. Oficiální otevření Magic Mirrors bude v rámci Festivalu Move 2008 od 15. do 29. října. www.movefestival.eu, www.magicmirrors.cz

Alchymie francouzských hhipoperů

Skupina Hocus Pocus, nabízí rafinovaný a poetický výlet – směsici jazzu, soulu, slamu, worldmusic a hip-hopu – muzikální v každém směru. Chování, postoje a tendenční image hip-hopu jsou jim cizí, experimentují s bukolickým rapem, který je živý a uvolněný, berou ho spíše oklikou než po urovněných cestách. Přímocarost není v kurzu.

Skupina, která byla pro české diváky před šesti lety objevena projektem EuroConnections a dnes má pověst jedné z nejlepších koncertních hhipopových sestav, vyznává pozitivní myšlení a vyznačuje se vyhraněnou uměleckou identitou, vzdálenou starým vyšlapaným cestičkám. HocusPocus směšuje prvky vlastní hip-hopu (scratch, sampl, rap) se svojí vlastní instrumentálností ovlivněnou jazzem, soulem a funkem. Talent a rukopis 20Sylu, podbarvený vtipem a ironií, dokonale souzní s vřelými a efektními instrumentacemi, které servírují hudebníci v živém podání. Alchymie s průzračným až zpěvným flow MC a nástroji, která ponechává líbivé místo scénické improvizaci, je zárukou nebývalé originálního výsledku. Dj a jeho dvě desky se dokonale doplňují s ostatními nástroji. S 20Sylem jako dirigentem jsou jejich live vystoupení opravdovou show, při které klasické nástroje odpovídají deskám a naopak... Na jejich koncertech se sešly desítky tisíc diváků v rámci velkých festivalů: Printemps de Bourges (Ob-

jev festivalu Printemps de Bourges 2002), Festival des Vieilles Charrues (ročníky 2002 a 2003), Transmusicales v Rennes nebo Rencontres Urbaines de La Villette. Po albu 73 Touches byla jejich druhá deska Place 54 zvolená při posledních Victoires de la musique albem roku v kategorii urbanistická hudba. můžeme si být jisti, že atypická magie skupiny Hocus Pocus rozhodně nepromluvila naposled. ☺ **Sylvie Leray, foto Romain Laurent**

Caravan of Voices: The Eva Quartet

My Space: <http://www.myspace.com/evaquartet>

You Tube: <http://www.youtube.com/watch?v=36Cfl92q--l>

Ještě pár pater

Desetihlavá veselá partička vloni bodovala albem Rozptýlení pro pozůstalé, jehož si letos všimli i andělští akademici. Jako každý rok vymetá kapela Sto zvířat jeden festival za druhým a na podzim se vnoří do vod klubových. Co je nového, nám vyjevil nekorunovaný vůdce smečky Honza Kalina.

Čeho výjimečného se příznivci Sto zvířat dočkají po letní festivalové nadílce?

Na podzim bychom chtěli objet tak dvacet pět štací s maxi-singlem. Měl by být předzvěstí alba Postelový scény, které bychom rádi vydali začátkem příštího roku. Máme v plánu navštívit všechna velká města – Prahu, Brno, Ostravu, Olomouc, Hradec Králové, Pardubice a další... Celé bychom to chtěli odpálit v říjnu a zakončit v prosinci.

S deskou Nikdy nic nebylo jste se vyhoupli do české klubové extraligy. Ještě pořád nepomýšlíte na to povýšit (nebo ponížit) muziku z koníčka na zaměstnání?

To máme radost, že jsme pro tebe extraliga. Je nás ale deset muzikantů, k tomu road- manager, zvukař, dva technici a osvětlovač. Takže pokud to chceme dělat tak dobře, jak se nám to vedlo na posledním turné Rozptýlení pro pozůstalé, nemůžeme pomýšlet na to, že bychom se muzikou živili. Byť poslední turné vidělo víc jak dvacet tisíc diváků.

Zdá se mi, že po odchodu Petra Ostrouchova jste vsadili na hudební jednoduchost. Víc ska a bigbítu, méně experimentů, žádné smyčky... Je to záměr nebo nebylo zbytí?

Samozřejmě je to záměr. Máme pocit, že každá deska by měla být trochu jiná než ta předchozí. Píšu písničky tak, jak píšu a podle ohlasů jsme snad krok zpátky neučinili. Zkrátka nás bavilo vrátit se ke kořenům, bez hostů, jen s domovskou partičkou.

Nepřemýšleli jste o tom, že by s vámi Petr spolupracoval alespoň externě?

Nepřemýšleli, přestože na poslední desku ještě napsal píseň Slečna s kosou. On se chce věnovat vydávání jazzu, my hraní našich písniček na koncertech.

Před dvěma lety jsi definitivně zakotvil vepředu u mikrofonu. Nestýská se ti po domovských bubnech? Jelikož mi pár bubínků vepředu u mikrofonu přece jen zbylo, tak se mi nijak zvlášť nestýská. Kromě toho, když slyším našeho bubeníka Mikiho Nopa, tak snad ani nemám právo si stýskat.

Škatulka ska vám byla vždycky docela těsná. Do jakých stylů byste z ní zaručeně neuhnuli?

Country asi nikdy nebudeme, jinak se snažíme pořád míchat ten náš koktejl reggae, ska, rocksteady, jazzu, swingu a já nevím, čeho ještě.

Další desce budou vévodit postelové scény. Už má Tomáš Belko hotové texty? O čem tak namátkou jsou?

Tomáš má asi třicet textů, my máme napsáno osm věcí. Bude to o sexu až hanba. Na předchozím cd jsme se pokoušeli vyrovnat s tématem smrti, tak proč teď pro změnu nezkusit tuhle zajímavou látku?

Pódia brázdíte už pomalu dvacet let, máte odehráno přes tisíc koncertů, na kontě tuším šest řadovek. Kdy vám za tu dobu bylo nejhůř?

Asi někdy v letech 1993–4, když jsme zjistili, že po třech letech nejsme ta stadiónová kapela, kterou jsme si ve zkušebně v Radlicích vysnili. Od té doby to naštěstí šlo pomalu, ale pořád nahoru. Hráli jsme asi šedesátkrát ve Francii, v Německu a Švýcarsku, máme za sebou dvě měsíční turné po USA, nikoliv krajské, ale klubové.

Jaké byste ještě rádi pokorili mety?

Prý čím jdeš do schodů pomaleji, tím pomaleji půjdeš dolů. Tak já bych chtěl ještě těch pár pater dát.

☞ Ondřej Fencel, foto archiv kapely

Kožené bundy, kytary a nezletilé hvězdy

Kdo říkal, že rock'n'roll je mrtev? V belgickém městečku Dilbeek sídlí kapela, která si to rozhodně nemyslí. V jejich hudbě jsou Led Zeppelin, The Rolling Stones nebo The Stooges pořád v nejlepší formě a ačkoliv v zlatých časech garážového rocku nebyli naživu nejspíš ještě ani jejich rodiče, jejich syrové nahrávky jsou stylisticky věrné a řízné. Říkají si Black Box Revelation a stejně jako The White Stripes si vystačí jen s kytarou a bicími.

Kytarista a zpěvák Jan Paternoster má osmnáct let a bubeník Dries Van Dijck je dokonce ještě o dva roky mladší, ale jako o teenagerské kapele se o nich mluvit nesluší. Jejich na kost odřený rock'n'roll si nebere žádné servítky a třiminutové vypalovačky srší mladickou energií a svěžestí. Vloni vydali albový debut *Set Your Head On Fire*, za který si vysloužili srovnání se současnou rockovou špičkou, jako jsou Vines, Black Rebel Motorcycle Club nebo Wolfmother. Drzý a zároveň ležérní projev zpěváka Jana připomíná křížence mezi Mickem Jaggerem a Iggy Popem, ale Black Box Revelation jsou příliš mladí na to, aby se jim dalo vyčítat, že jsou sprostě retro. Rock'n'roll v jejich podání není zatížený o obvyklá žánrová klišé, spíše se v jejich hudbě objevuje ve své čisté formě jako klučičí rebelská hudba. Jan a Dries prostě jen chtějí s elektrickou kytarou podpálit svět bez ohledu na to, kolika generacím před nimi se to už nepovedlo. Vloni ještě Black Box Revelation jezdili jako předkapela svých slavnějších krajanů dEUS. Pak se ale album dočkalo mezinárodní distribuce a chytlavý singl *I Think I Like You* začaly hrát americké univerzitní stanice. Pozvání do Ameriky na sebe nenechalo dlouho čekat a Black Box Revelation si za velkou louží zahráli i v San Franciscu, kolébce garážového rocku. V San Diegu je místní tisk ohlašoval jako „nejlepší věc, která se kdy stala v historii belgického rocku“, nicméně Jan a Dries svůj koncert malém zmeškali. Horliví sekuritáci totiž dva nezletilé kluky v kožených bundách odmítali vpustit do klubu. Je sakra těžké být rock'n'rollová hvězda, když vám ani neprodají pivo! Myslím ale, že Black Box Revelation si nějak poradí i s tím.

☛ Karel Veselý Pořádá agentura Rachot.

Zákon zachování energie

The Young Gods platí za průkopníky elektronicko-industriální hudby a mnoha energickými koncerty se stali miláčky českého publika. Ted' se švýcarská trojice vrací, aby představila svou intimní, akustickou podobu. Na jaře vyšla nahrávka Knock on Wood a Franz Traichler mluví o hledání „momentu překvapení“.

První akustická show The Young Gods se uskutečnila na konci roku 2006 a tehdy jste o celém projektu mluvil ještě velmi stroze. Bez myšlenek na album, bez nějaké další koncepce. Akustická deska Knock on Woods ale nakonec přece jen vyšla. Kdy jste tu myšlenku v kapele začali brát skutečně vážně a uvažovat o ní „profesionálně“?

Bylo to zhruba ve stejné době, kdy jsme ukončili první akustické miniturné po Švýcarsku. Čítalo asi dvacet zastávek a čím víc jsme hráli, tím víc nás to bavilo a v této netradiční roli jsme se zlepšovali. Už to přestávala být je legrace nebo nějaké cvičení... Chtěli jsme to nějak zvěčnit.

Přesto album vyšlo až po roce a půl...

Ano. Původně jsme chtěli natočit klasický živák. Tak jsme to nahráli, ale upřímně řečeno, nebylo to nic moc. Bylo to vlastně dost špatné. Byli jsme si jistí, že to ve studiu dokážeme nahrát mnohem lépe. Ještě jsme s tím tedy chvíli počkali a do studia jsme pak šli, až když jsme byli skutečně sešraní. Bavilo nás to čím dál víc. Nebránil bych se použít klisé, že tahle naše akustická podoba v průběhu času uzrála jako víno. Čím starší, tím lepší.

Záznam živého vystoupení jste ale úplně nezavrhlí, je to tak?

Ve finále jsme se rozhodovali, jestli opravdu nakonec radši nenahrát živák! Takže jsme udělali oboje a k desce Knock on Wood ještě přidali DVD.

Jste známi především jako pionýři elektronické industriální muziky, kterou takto tvoříte od svého vzniku v polovině 80. let. Jak jste dospěli k této odlišné hudební poloze?

Byla to kombinace mnoha faktorů. Naše motivace dělat hudbu vždycky stála na přítomnosti jakéhosi „momentu překvapení“. Dřív jsme, Al a já, hráli na kytaru mnohem víc. Ale když přišla na hudební trh elektronika a počítače, byla to obrovská novinka. A také obrovská příležitost, jak začít tvořit něco úplně nového. Najednou jsme mohli skládat muziku úplně jinak. Nemuseli jsme se zabývat třeba laděním nástrojů a podobnými věcmi... mohli jsme komponovat ze samotných zvuků. Což pro nás v té době byl ten „moment překvapení“. A nejen pro nás, ale i pro publikum. Každá skladba našich prvních desek byla odlišná, měli jsme ohromnou paletu různých variací. A ani my sami jsme netušili, co přijde příště, jaká bude další skladba nebo další album. Tato

akustické poloha je součástí celého pokračujícího procesu. Nepoužívám slovo koncept, protože v našem případě byla ta proměna instinktivní.

Několik takových proměn už ve vaší kariéře proběhlo, ale nikdy nebyly tak výrazné.

Ano, občas jsme se soustředili na nějaký převládající prvek a v tomto duchu komponovali celé album, třeba rock na TV Sky, nebo více elektroniky jako byla deska Second Nature. Teď přišla řada na akustické kytary, je to pro nás trochu návrat k samotným kořenům a byli jsme zvědaví, jak to může znít. Nevíme, co bude dál, jak dlouho se u „dřeva“ zdržíme.

Nestýská se vám po elektronice a samplech?

Ne, my totiž naše „klasické“ elektronické koncerty děláme dál. Obě tyhle aktuální podoby střídáme, ale je pravda, že ta akustické je teď pro nás zajímavější, objevujeme v ní věci, které jsme dříve neznali. Nechceme ale ustrnout a náš zvuk se dál snažíme rozvíjet dál. Navzájem se posloucháme, chceme to vylepšovat a obměňovat... Je to zcela jiný přístup, souvisí s tím třeba i míra soustředění nebo atmosféra. Je to velmi zvláštní.

Pro album Knock on Wood jste předělali vaše starší písně. Nechcete teď pro tento nový zvuk napsat také zcela nové písně?

Když jsme hráli akustické koncerty a nahrávali desku, byli jsme velmi zabráněni do hudby a do způsobu, jak ji nově interpretovat. Seběhlo se to docela rychle, takže nebyl čas na to, abych

napsal nové skladby. Ale setlist stále rozšiřujeme a nevylučuji, že se v budoucnu ještě nějaká akustická deska s novými písněmi vydá. Navíc je zajímavé sledovat rozdíly mezi akustickými a elektrickými verzemi.

Jaké to podle vás jsou?

Z mého pohledu je hlavní rozdíl ve zpěvu. Najednou mám tolik prostoru, tolik možností, mám šanci se zhluboka nadechnout. Elektronika je vždycky trochu direktivní a musíte se přizpůsobit vy jí. Vokál v doprovodu akustické kytary má větší dynamiku, mám nad ním mnohem větší kontrolu. Perfektně se slyším.

Ale přitom ještě hrajete na kytaru...

Ano, s tím souvisí i větší míra koncentrace. Musím se víc soustředit, v Young Gods normálně na kytaru nehraju. Ale protože máme v akustickém programu nového člena, můžu se zaměřit především na vokál.

The Young Gods měli vždycky výraznou, sugestivní vizuální podobu. Do čeho se přetransformovala tahle energie?

Do hraní. Pódiová show je v případě akustických koncertů velmi skromná a jednoduchá. Žádná agresivní světla, žádné speciální efekty. Snažíme se vytvořit více intimnější atmosféru a sázíme na přirozenost, která by měla odrážet hudbu. Mnoho starších fanoušků bývá skeptických, ale zákon zachování energie, myslím, musí platit.

☺ **Karel Kočka Koncert pořádá agentura Rachot.**

The Young Gods vydali šest studiových desek, tři „živáky“ a dvě instrumentální alba. Eponymní debut vznikl v roce 1987 a zatím poslední deska, Super Ready/Fragmenté, vyšla na americkém labelu Ipecac vloni. Mezi zajímavé projekty patří např. deska coverů The Young Gods Plays Kurt Weill (1991). Současnou sestavu kapely tvoří zpěvák, kytarista a „duchovní vůdce“ Franz Treichler, multiinstrumentalista Al Comet a bubeník Bernard Trontin.

RESUMÉ

18–19 EuroConnections podzim 2008

PA ☉ 26.09. CIRKUS /SE
PA ☉ 11.10. HOLLYWOOD, MON AMOUR /FR
PA ☉ 18.12. FRANCOIZ BREUT /BE + SZIDI TOBIAS /SK
PA ☉ 27.11. WAX TAILOR /FR + WATCHA CLAN /FR
EuroConnections pořádá Art Frame Palác Akropolis s.r.o.
a Gato Loco Productions za podpory Hlavního města Prahy,
Městské části Praha 3 a Francouzského institutu v Praze.

20–23 DIVADLO DRAK ☉ Alenka Zamilová dVA

PA ☉ 01.10.
DIVADLO DRAK ☉ Tajný deník Adriana Molea dVA
PA ☉ 02.10.

26–29 DEREVO ☉ Evangelium podle Antona dVA

PA ☉ 29.09.
Česká premiéra nového představení ruského kultovního
divadla.

30–31 DIVADLO LETÍ ☉ Dům buzniček u Matky Kapavky dVA

PA ☉ 03.11.
Premiéra inscenace současného britského dramatika Marka
Ravenhilla v režii Daniela Špinara. Producentem hry je Art
Frame Palác Akropolis s.r.o.

34 14. festival integrace Slunce

SPOLEČENSTVO BEZHlavÝCH/SPITFIRE COMPANY ☉ Černý
smích medúzy Premiéra ve znakové řeči
PA ☉ 12.11.

DIVADLO Z PASÁŽE ☉ Femme Fatale/SK Pražská premiéra
PA ☉ 11.11.

35

FENG-YŮN SONG – Křest CD Koncert roku myši PA ☉ 01.11.
HUDBA PRAHA PA ☉ 05.12.

JASNÁ PÁKA PA ☉ 06.12.

Other Music ☉ ZITA SWOON/BE PA ☉ 30.09.

Pořádá agentura Rachot za podpory Hlavního města
Prahy, Městské části Praha 3, Ministerstva kultury ČR
a Velvyslanectví Belgického království.

36–38

Respect Plus ☉ BEMBEYA JAZZ /Guinea PA ☉ 24.10.

ETRAN FINATAWA /Niger PA ☉ 04.11.

LJILJANA BUTTLER/BIH PA ☉ 03.12.

TONY ALLEN /Nigérie, FR PA ☉ 19.12.

Koncerty hudební série Respect Plus pořádá agentura
Rachot za podpory Hlavního města Prahy, Městské části
Praha 3 a Ministerstva kultury ČR. Koncert Tonyho Allena
podpoří také Francouzský institut v Praze a French Music
Export Office v Berlíně.

Other Music ☉ ERIC TRUFFAZ/CH PA ☉ 22.10.

Pořádá agentura Rachot za podpory Hlavního města
Prahy, Městské části Praha 3, Ministerstva kultury ČR,
Francouzského institutu v Praze a French Music Export
Office v Berlíně.

JON HASSELL/USA PA ☉ 06.11.

Pořádá agentura Rachot za podpory Hlavního města Prahy,
Městské části Praha 3 a Ministerstva kultury ČR.

39 Other Music ☉ THE DODOS/USA + RUBY SUNS /USA

PA ☉ 22.11.

Pořádá agentura Rachot za podpory Hlavního města Prahy,
Městské části Praha 3 a Ministerstva kultury ČR.

40–41 LEVELLERS/UK PA ☉ 27.10.

Pořádá Junior klub Na Chmelnici.

44 LONGITAL/SK křest CD PA ☉ 27.10.

Pořádá Junior klub Na Chmelnici.

46–47 Move Festival 2008 15.–18.10.

PA ☉ 17.10. UNITED FLAVOUR

PA ☉ 18.10. HOCUS POCUS /FR

Organizátoři Magic Mirrors Prague:

SPADEA, zastoupený panem Michalem BERÁNKEM MOVE,

zastoupený panem Jaroslavem RAUŠEREM

NSEF, zastoupený panem Lukášem FOUSKEM

Francouzský Institut v Praze zastoupený paní Olgou POIVRE

D'ARVOR a paní Sylvii LERAY

Festival je pořádán ve spolupráci partnerů: Matrix, Music
City, za podpory Hlavního města Praha,
Městské části Praha 3, Culturesfrance, Export Bureau
a dalších.

Pořádá Art Frame Palác Akropolis s.r.o., Move o.s., Gato Loco
Productions a Francouzský institut v Praze.

Magic Mirrors Prague získaly výjimečnou záštitu
francouzského velvyslance v České Republice pana Charlese
FRIESE.

MOVE 2008 je součástí oficiálního programu Francouzské
sezóny pořádané v České Republice během předsednictví
Francie Evropské Unii, pod záštitou ministrů zahraničních
věcí Francie a České Republiky, pana Bernarda KOUCHNERA
a pana Karla SCHWARZENBERGA.
www.ifp.cz/sf08

48–49 STO ZVÍŘAT PA ☉ 15.12.

Pořádá Junior klub Na Chmelnici.

50–51 Other Music ☉ BLACK BOX REVELATION /BE

PA ☉ 19.09.

Pořádá agentura Rachot za podpory Hlavního města
Prahy, Městské části Praha 3, Ministerstva kultury ČR
a Velvyslanectví Belgického království.

52–55 Other Music ☉ THE YOUNG GODS /CH – Knock on

Wood-Acoustic Show

PA ☉ 03.10.

Pořádá agentura Rachot za podpory Hlavního města Prahy,
Městské části Praha 3 a Ministerstva kultury ČR.

PalácAkropolis

Rozhovory

Palác Akropolis Rozhovory

Kniha rozhovorů se zakladateli Paláce Akropolis a spolutvůrci
žičkovského (a pražského) kulturního života – Tomášem
Klímou, Tomášem Vorlem, Františkem Skálou, Ludkem
Kubíkem, Lubomírem Schmidtmajerem, Jaroslavem Raušerem
a Pavlem Hurdou, proložená dobovými i koncertními
fotografiemi, snímky a návrhy interiéru Františka Skály
a černobílými portréty výše zmíněných osobností od české
fotografky Gabiny Fárové.

Historie žičkovského Paláce Akropolis se začala psát roku
1927. Tehdy vybudoval architekt Rudolf V. Svoboda v dnešní Ku-
belíkově ulici multifunkční dům s velmi populárním zaobleným
nárožím, který Pražanům nabízel možnost navštívit divadlo, po-
sedět v kavárně se zahrádkou, užít si krásného pohledu na Pra-
hu z vyhlídkové terasy nebo si zakoupit luxusní byt. Po válce
upadl žičkovský palác na téměř půl století do hlubokého spán-
ku, z něhož byl probuzen až v roce 1991 několika umělci z Žiž-
kovské divadelní a hudební agentury. Především s nimi a o nich
je kniha Palác Akropolis Rozhovory, která je zároveň živým dů-
kazem toho, že sny je možné proměnit v realitu. I když zmíně-
ná proměna byla v případě Paláce Akropolis nesmírně dlouhým
a bolestivým procesem. Jeroným Janíček

Cena: 200,- Kč
Knihu lze zakoupit v Kavárně a Restauraci Paláce Akropolis.

Fotogalerie

Jan Veselý začal fotit v roce 1999 taneční parties v pražských klubech a od roku 2001 fotí pro hudební server techno.cz. Postupem času přechází od taneční hudby k focení živých kapel a jejich samostatných koncertů. V roce 2004 objevuje dramaturgicky zajímavě laděné večery EuroConnections a stává se pravidelným návštěvníkem s fotoaparátem vždy při ruce.

1	11.06.08	Messer Chups
2	24.05.07	Buscemi
3	20.12.07	Digitalism
4	03.05.05	Jaga Jazzist

TŘETÍ ČÍSLO

ZA PODPORY HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY

KUBELÍKOVA 27, 130 00 PRAHA 3 – ŽIŽKOV

POKLADNA /CAFÉ /TICKETS tel. +420 296 330 913, denně /open daily 10.00–24.00, so+ne /sat+sun 16.00–24.00 Předprodej vstupenek také v sítích Ticketpro a Ticketportal Rezervace vstupenek na divadelní představení na dVA@palacakropolis.cz Předprodej vstupenek sítě Ticketpro v kavárně Paláce Akropolis denně 10.00–18.00, 21.00–24.00

RECEPCE /OFFICE tel. +420 296 330 911, fax +420 296 330 912, info@palacakropolis.cz po–pá /mon–fri 09.00–19.00

RESTAURANT AKROPOLIS rezervace /reservations tel. +420 296 330 990-91 denně /open daily 11.00–01.00

JUNIOR KLUB příspěvková organizace Prahy 3, tel. +420 296 330 961, info@junior-klub.cz

PROGRAM PŘÍPRAVIL / PRODUCED BY ART FRAME PALÁC AKROPOLIS s.r.o.
DESIGN, GRAFICKÁ ÚPRAVA Luděk Kubík /3.dílna/

NÁVRH OBÁLKY Luděk Kubík /3.dílna/

REDAKCE Ludmila Škrabáková

PŘÍSPĚVATELÉ Petr Dorůžka, Ondřej Fencel, Karel Kočka, Šimon Kotecký, Sylvie Leray, Nikolaj Mokřý, Tomáš Prášek, Jana Slouková, Karel Veselý

FOTOGRAFIE archiv Paláce Akropolis, není-li uvedeno jinak

TISK Sazkatip, www.sazkatip.cz

MaPA 09–12–2008

60

Empty Visions

26.10.08 19:00

GEEKS [History of Electronic Entertainment]
live audiovisuals & NASTY beatboxer

NATUR PRODUKT live audiovisuals & special
guest BRATŘI V TRACKU live

myspace.com/nastybeatbox myspace.com/naturprodukt
myspace.com/bratrivtracku
palacakropolis.cz
myspace.com/geeksav

Palác Akropolis
Kubelíkova 27
Praha 3

zábava a umění pro 21. století
audiovize
multimedia show

